

Ravintoketjutarina

Olipa kerran metsä tässä ihan lähellä. Siellä oli maassa pieni siemen. Se oli tipahtanut kuusen kävyn mukana alas puusta maahan. Sen päälle oli satanut vettä, tipahtanut lehtiä ja sitä oli aurinko hellinnyt lämpimillä säteillään.

Eräänä päivänä siemenen kylkeen tuli reikä ja siitä lähti kasvamaan vaalean vihreä pieni verso. Pieni kuusen taimi näki monta kesää ja talvea. Se näki myös erilaisia säitä. Välillä satoi vettä ja välillä lunta. Joskus tuuli heilutti hurjasti pienen kuusen oksia. Kuusi kurkotti kovasti auringon suuntaan, se sai auringosta energiaa ja aurinko lämmitti pientä kuusta ihanasti. Juurillaan kuusi imi maahan satanutta vettä.

Vuosi vuodelta kuusi kasvoi ja kasvoi korkeammaksi. Sen oksat tarjosivat suojaa ja pesäpaikkoja linnuille ja oraville. Kuusen oksilla kasvoi käpyjä. Oravat, tikat, metsämyyrät ja -hiiret söivät kuusen käpyjen siemeniä. Joistakin siemenistä kasvoi myös uusia pikkukuusia. Joskus haukka kävi nappaamassa kuusen juurelta käpyä popsimassa olleen myyrän. Näin auringon energia siirtyi kuusen kävyn ja hiiren kautta haukan ruuaksi ja energiaksi.

Myös kuusen juurella kävi kova kuhina. Maassa oli neulasia, lehtiä, käpyjä ja käpyjä syöneiden eläinten pieniä papanoita. Siellä työskenteli myös paljon pieniä mikrobeja, ötököitä ja lieroja eli matoja, jotka hajottivat papanat, lehdet, neulaset ja muut kasviainekset uudeksi mullaksi. Kerran kuusen juurelle kuoli vanha orava. Se tarjosi ravintoa vielä monelle eläimelle ja pikkuiselle ötökälle ennen kuin sekin maatui mullaksi. Tässä mullassa oli kasvien ja kuusen poikasten, uusien taimien hyvä kasvaa.

Näin elämä kiersi metsässä vuodesta toiseen ja aurinko antoi energiaansa kaikille metsässä eläville.